

Landbrugsprodukter, der udføres i form af varer, som ikke henhører under bilag II til EØF-traktaten

Reglerne i art. 97 for ydelsen af eksportrestitutions svarer til de regler, der i art. 47 er fastsat for importafgifter for en række varer, der er fremstillet af landbrugsprodukter, uden at varerne i sig selv er landbrugsprodukter i EØF-traktatens forstand og dermed direkte omfattet af markedsordninger.

Bestemmelser vedrørende fiskeriet

Den fælles markedsordning

Bestemmelserne i art. 98 om fastsættelse af orienteringspriser for frisk fisk og skaldyr m. v. indebærer, at der for Danmark skal fastsættes orienteringspriser på grundlag af de faktiske førstehåndspriser forud for tiltrædelsen. Hvis Danmarks orienteringspriser afviger fra de fælles priser, skal de tilnærmes de fælles priser efter samme regler som dem, der er fastsat for landbrugsprodukter, og der skal fastsættes udligningsbeløb til kompensation af prisforskellene.

Ligesom for frugt og grønsager og oksekød skal udligningsbeløbene efter art. 99 i fornødent omfang reguleres, således at der tages hensyn til den importbeskyttelse, der opnås gennem told. Dette er uden betydning for importen til Danmark, som har nultold for fisk.

Foruden at kompensere prisforskelle ved import og eksport mellem medlemslandene vil udligningsbeløbene være af betydning ved vurderingen af, om priserne ved import i de nye medlemslande fra tredielande er så lave, at indgriben er nødvendig, samt ved fastsættelsen af tilbagetagningspriser til hvis anvendelse producentorganisationer kan opnå støtte.

Det er sandsynligt, at Danmark straks fra tiltrædelsen kan anvende de fælles orienteringspriser, jfr. art. 53. I så fald vil der ikke blive tale om udligningsbeløb i forbindelse med Danmarks anvendelse af den fælles fiskeripolitik.

Toldtilpasningen for fisk skal ske efter reglerne i art. 59, stk. 1 c, for så vidt angår afviklingen af told mellem medlemslandene, og efter tidsplanen i art. 59, stk. 2, for så vidt angår tilnærmelsen til den fælles ydre toldtarif.

Fiskerigrænserne

I artiklerne 100 til 103 er fastlagt den fiskerigrænseordning, som man nåede frem til

under udvidelsesforhandlingerne og som udgør en undtagelse fra EF's forordning nr. 2141/70 fra efteråret 1970 om strukturen i fiskerisektoren. Ifølge denne skal der være lige adgang til fangstpladserne på de enkelte medlemsstaters fiskeriterritorier for alle fiskefartøjer, der fører en medlemsstats flag og er indregistrerede inden for EF's område.

Ifølge art. 100 kan medlemsstaterne til udgangen af 1982 inden for et område af seks sømil fra basislinier forbeholde fiskeriet for fartøjer, der traditionelt fisker i disse farvande og ud fra havne i det geografiske kystområde. For de områder, der er nævnt i art. 101 kan dog forbeholdes en grænse på 12 sømil. Fartøjer fra det øvrige Danmark kan imidlertid fortsat fiske ved Grønland indtil udgangen af 1977, selvom fiskeriet her er udelukket for de øvrige medlemsstaters fartøjer. Denne fem-års periode er dog kun en maksimal tidsgrænse for de ikke-fastboende danske fiskeres rettigheder ved Grønland, den kan ved interne danske foranstaltninger afkortes.

I det omfang, en medlemsstat således forbeholder retten til fiskeri for egne fartøjer, er det den ikke tilladt at lempe de regler om udøvelse af fiskeri, som gælder på tidspunktet for indtræden i EF.

I visse tilfælde har medlemsstaterne særlige fiskerirettigheder i andre medlemsstaters farvande. Sådanne rettigheder, som eksisterede den 31. januar 1971, kan fortsat påberåbes, så længe den anden medlemsstat opretholder en undtagelsesordning fra hovedreglen om frit fiskeri i medlemsstaternes farvande. Dog har Danmark under forhandlingerne opnået, at særlige fiskerirettigheder ved Grønland vil udløbe på de datoer, der er fastsat herfor. Da fiskeriterritoriet ved Grønland i 1963 blev udstrakt fra 6 til 12 sømil, gav Danmark en række landes fiskere – herunder visse EF-landes – en 10-års periode til at afvikle deres traditionelle fiskeri mellem 6 og 12 sømil. Denne ret udløber med udgangen af maj 1973. Norske fiskere har herudover en aftalemæssig ret til at fiske ved Østgrønland til juli 1977, som bl. a. britiske, tyske og franske fiskere i kraft af mestbegunstigelsesaftaler ligeledes vil kunne udnytte. Der finder imidlertid intet fiskeri af væsentligt omfang sted ved Østgrønland.

Inden udløbet med udgangen af 1982 af de særlige undtagelsesordninger, som er opretholdt i medfør af art. 100 og 101, skal EF-kommissionen – jfr. art. 103 – udarbejde en rap-